

Divoká Šárka

Minulost

Cesta se postupně zužovala a nabírala stále prudší a prudší stoupaní. Potemnělé křoviny podél pěšiny prozrazovaly, že slunce již zapadá za obzor a zanedlouho pohltí skálu stín. Vzduch voněl po mateřidouce, vlahý vánek vysoušel na listech poslední krůpěje po krátkém, ale vydatném deštiku.

Jan Kavka těžce oddychoval. Mlel z posledního. Nohy mu podkluzovaly, při každém dalším pádu na rozbitá kolena se zvedal obtížněji. Už nemůže, ale nesmí to vzdát.

Asi padesát metrů za ním ho pronásledovala čtveřice hulákajících výrostků.

Oslovili ho, ještě jako slušně vypadající mladíci, když onoho pozdního podzimního odpoledne somroval v metru na Dejvické. Nejprve se ho vyptávali na cestu do Divoké Šárky a pak mu nabídli tisíc korun, když je údolím provede. Polovinu hned, tu druhou po dobře vykonané práci. Jan, který se tři dny pořádně nenajedl, vycítil příležitost. Tohle přece nemůže zvorat – už od dětství zná v Šárce každý kámen. Okamžitě souhlasil.

Chlapci naložili Jana do terénního auta. Místo k vodní nádrži Džbán, odkud měla výprava začínat, ho však odvezli až za opuštěný Čertův mlýn. Už po cestě měli divné poznámky, popíjeli alkohol a Jan pochopil, že je zle, že se žádná prohlídka konat nebude. Ti hajzlíci si s ním chtějí jenom hrát.

Na úpatí skalního masivu Žabák vykopli Jana z vozu a se slovy „jestli umíš pořádně utíkat, možná to přežiješ“ ho poslali strmou pěšinou vzhůru. A když jeden z frajerů vytáhl z auta loveckou kuši, kameru a čtyři pryžové masky, došlo mu, že tohle legrace rozhodně nebude.

„Máš přesně jednu minutu, pak jdeme za tebou,“ oznámil mu mladík suše. „Tak koukej makat, špinavče!“

Jan Kavka se dal na zběsilý úprk. Věděl, že jde o život. Pokud zvládne výstup na Žabáka, ztratí se jim za vrcholkem kopce ve skalách. Může se ukrýt v břidlicových dutinách, kde to dobře zná a kam za ním ti smradi určitě nepolezou.

Náhle ucítil ostrý náraz a palčivou bolest na pravé hýždi. Opět podklouzl a pokoušel se narovnat. Nešlo to. Rukama si nahmatat šíp, hluboko zabořený v místech, kde končí stehno a začíná pozadí. Pravá noha prakticky ihned přestala sloužit. Dál bude muset po jedné a po kolenu. Na vrcholek kopce to bylo ještě dobrých padesát metrů.

„Ty vole, trefil jsem ho přímo do prdele!“ uslyšel řev za sebou. Grázl vítězoslavně zamával samostřílem a podal jej dalšímu. Všichni již měli nasazené masky, chirurgické rukavice a jeden z nich na hlavě připevněnou videokameru.

Jan se vztyčil a zoufale začal poskakovat po levé noze směrem vzhůru. Vtom mu okolo ramen cosi prosvištělo. Šíp ho našťestí těsně minul a ztratil se v křoví. Už začínají pálit na horní část těla, problesklo mu hlavou. Z posledních sil zrychlil, aby stihl doklopýtat na nejvyšší vrstevnici.

Naděje však netrvala dlouho. Po další ráně už Jan neměl nejmenší šanci. Žlutý šíp se mu zavrtil pod pravou lopatku a probodl plíci. Padl k zemi jako podřátý, neschopen dalšího pohybu.

„Prosím, moc prosím, nechte mě být. Nic jsem vám neudělal. Bože, pomoz mi!“ křičel úpěnlivě Jan a z úst se mu řinula tmavá krev.

Čtveřice sadistů se přiblížila na nějakých deset metrů. Samostříl si vzal ten poslední z nich. Založil šíp, jediný v temně rudém provedení, který měl v toulci, a pečlivě zamířil.

Jan Kavka jen stačil prosebně sepnout ruce. Rudá střela ho nekompromisně zasáhla do hrudníku. Rozhodil pažemi a zamrkal očima. Prsty se ještě stačily křečovitě zkroutit v nepřírozené poloze, než se definitivně zklidnily. Utrpení skončilo.

„Má dost, vypnul jsem ho,“ zařval autor posledního výstřelu a nejspíš kápo celé partičky.

Z kapsy vytáhl malou stříbrnou tabatěrku, na hřbet ruky si nasypal dvě porce bílého prášku a zhluboka je nasál do obou nosních dírek.

Musel si na moment sednout na pěšinu, jak to s ním zamávalo. Opojný účinek kokainu se dostavil okamžitě a umocněný brutálním zážitkem byl